

SĄD NAJWYŻSZY

**PRZEGLĄD PYTAŃ PREJUDYCJALNYCH
SĄDU NAJWYŻSZEGO
DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI
UNII EUROPEJSKIEJ
z roku 2023**

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie III CZP 1/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-273/24, Naski)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. czy w sytuacji, w której Sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego (Sąd Najwyższy) - po uzyskaniu wykładni prawa Unii Europejskiej przez TSUE co do skutków prawnych naruszenia podstawowych reguł prawa tego państwa dotyczących powoływania sędziów Sądu Najwyższego, polegającego na:

a) wręczeniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej aktów powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego mimo uprzedniego zaskarżenia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, obejmującej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu, do właściwego sądu krajowego (Naczelny Sąd Administracyjny), wstrzymania przez Naczelny Sąd Administracyjny wykonania tej uchwały zgodnie z prawem krajowym oraz niezakończenia postępowania odwoławczego, po którego przeprowadzeniu Naczelny Sąd Administracyjny prawomocnie uchylił zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa ze względu na jej niezgodność z prawem, trwale usuwając ją z porządku prawnego, przez co akt powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego został pozbawiony podstawy wymaganej w art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w postaci wniosku Krajowej Rady Sądownictwa o powołanie do pełnienia urzędu sędziego,

b) przeprowadzeniu postępowania przednominacyjnego z pominięciem zasad transparentności i rzetelności, przez organ krajowy (Krajową Radę Sądownictwa), który - ze względu na okoliczności towarzyszące jego ukonstytuowaniu się w części sędziowskiej oraz sposób jego działania - nie spełnia wymagań konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów, gdyż został ukształtowany w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)

- ma rozstrzygnąć przedstawione temu Sądowi zagadnienie prawne stosując wykładnię prawa Unii Europejskiej przyjętą przez TSUE, przepisy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 267 TFUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych (KPP) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one udziałowi w składzie Sądu Najwyższego rozstrzygającego to zagadnienie prawne którejkolwiek z osób powołanych na urzędy sędziów Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej, a także w ten sposób, że sprzeciwiają się one dokonywaniu zmian w składzie orzekającym sądu państwa członkowskiego, który wystąpił z pytaniem prejudycjalnym do TSUE w sytuacji, w której zmiany takie nastąpiły po wydaniu wyroku przez TSUE w odpowiedzi na to pytanie i nie były one uzasadnione przyczynami obiektywnymi (np. śmiercią, przejściem w stan spoczynku sędziego będącego członkiem składu orzekającego, który wystąpił z pytaniem prejudycjalnym)

- oraz sprzeciwiają się podejmowaniu w sprawie obejmującej rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego jakichkolwiek czynności decyzyjnych, w tym wydawaniu zarządzeń w szczególności co do składu orzekającego Sądu Najwyższego lub terminie jego posiedzenia przeznaczonym do załatwienia sprawy przez osobę powołaną na funkcję Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej tego Sądu, która została również powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) i b) powyżej lub przez każdą inną osobę powołaną na urząd sędziego Sądu Najwyższego także z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b), w związku z czym zarządzenia takie lub czynności decyzyjne należy uznać za pozbawione skutków prawnych

- oraz w ten sposób, że sędzia Sądu Najwyższego, przy którego powołaniu nie doszło do żadnego z uchybień, opisanych w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej ma prawo i obowiązek – celem uniknięcia rozstrzygnięcia sprawy przez sąd niebędący sądem niezawisłym bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu prawa Unii Europejskiej - odmówić udziału w kolegialnym składzie orzekającym Sądu Najwyższego, w którym większość stanowią osoby powołane na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego

opisanym w pkt 1 lit. a) lub b), a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie również w ten sposób, że powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego bez uchybień, o których mowa w pkt 1 lit. a) lub b) sędzia tego Sądu będący sędzią sprawozdawcą w sprawie obejmującej przedmiotowe zagadnienie prawne jest uprawniony do wyznaczenia składu Sądu Najwyższego mającego rozstrzygnąć to zagadnienie z pominięciem przepisów prawa krajowego przyznających Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Cywilnej tego Sądu kompetencję do wyznaczania składów orzekających w sprawach rozpoznawanych w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego celem zapewnienia efektywności Prawu Unii Europejskiej i jego wykładni przyjętej przez TSUE, jak również w ten sposób, że sprzeciwiają się one pełnieniu w Sądzie Najwyższym przez osoby powołane na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej lub przez jakąkolwiek inną osobę powołaną na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej jakichkolwiek funkcji kierowniczych w Sądzie Najwyższym (m.in. Prezesów tego Sądu, w tym funkcji Pierwszego Prezesa tego Sądu lub Przewodniczących Wydziałów w Izbach Sądu Najwyższego oraz jakichkolwiek funkcji w organach Sądu Najwyższego (np. funkcji członka lub zastępcy członka Kolegium Sądu Najwyższego bądź funkcji Rzecznika dyscyplinarnego Sądu Najwyższego), które to funkcje pełnić mogą jedynie legalnie powołani sędziowie Sądu Najwyższego oraz podejmowaniu przez wymienione osoby jakichkolwiek czynności wchodzących w zakres kompetencji sędziów Sądu Najwyższego pełniących wymienione funkcje z uwagi na ich możliwy faktyczny lub prawny wpływ na wykonywanie funkcji jurysdykcyjnych przez Sąd Najwyższy?

Postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2023 r., III CZP 1/23

<https://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/iii%20czp%201-22.pdf>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie III CB 40/23 (sygn. sprawy przed TSUE C-748/23, Gekus)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE interpretowany w świetle art. 47 KPP należy rozumieć w ten sposób, że już same okoliczności powołania na stanowisko sędziowskie mogą wskazywać na niespełnienie wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego, jeżeli prowadzą do ukonstytuowania sądu, który narusza prawo jednostki do sądu, ewentualnie że o niespełnieniu tych wymogów decyduje bierna akceptacja (polegająca na orzekaniu) przez sędziego nieprawidłowości procedury jego powołania na stanowisko sędziowskie prowadzących do ukonstytuowania sądu, który narusza prawo jednostki do sądu?

2. Czy art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE interpretowany w świetle art. 47 KPP należy rozumieć w ten sposób, że w sprawie tzw. testu bezstronności sędziego Sądu Najwyższego nie mogą orzekać sędziowie, których udział - z uwagi na powołanie na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) - narusza prawo jednostki do sądu?

3. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie nr 2, czy art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE interpretowany w świetle art. 47 KPP należy rozumieć w ten sposób, że Sąd Najwyższy ma obowiązek ukształtować skład sądu w sprawie tzw. testu bezstronności bez udziału takich sędziów, a w ostateczności pominąć przepis krajowy przewidujący w takich sprawach skład pięcioosobowy i rozpoznać wniosek bez udziału takich sędziów w innym składzie przewidzianym prawem krajowym?

Postanowienie SN z dnia 20 października 2023 r., III CB 40/23

<https://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/iii%20cb%2040-23.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-748/23, C. Limited przeciwko M.S.

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283947&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=6717870>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie III CZP 126/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-49/24, Rzecznik Finansowy)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującym pytaniem:

Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE L 95, s. 29) należy interpretować w ten sposób, że w razie niemożności dalszego obowiązywania umowy kredytu jako umowy wzajemnej, po wyeliminowaniu z niej nieuczciwych warunków, nie stoją one na przeszkodzie stosowaniu, względnie nie ograniczają stosowania przepisów prawa krajowego, takich jak art. 496 w związku z art. 497 k.c. (prawo zatrzymania - ius retentionis), zezwalających sądowi - na skutek podniesienia zarzutu przez pozwaną instytucję kredytową w postępowaniu z powództwa konsumenta - na zastrzeżenie w wyroku uwzględniającym roszczenie restytucyjne konsumenta o zwrot kwoty zapłaconej w wykonaniu nieważnej umowy kredytu, że spełnienie tego świadczenia przez instytucję kredytową nastąpi wtedy, gdy konsument zaoferuje zwrot kapitału wypłaconego z tytułu wykonania tej umowy albo zabezpieczy spełnienie tego świadczenia?

Postanowienie składu siedmiu sędziów SN z dnia 6 października 2023 r., III CZP 126/22

<https://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/iii%20czp%20126-22.pdf>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie II CSKP 1489/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-493/23, Miasto W.)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy w sytuacji, w której przepis prawa krajowego przewiduje, że sędzia sądu krajowego ostatniej instancji (sędzia Sądu Najwyższego) na mocy dyskrecjonalnej decyzji Prezesa kierującego tym sądem (Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego) może bez swojej zgody zostać wyznaczony do orzekania na określony czas w roku z jednej Izby tego sądu, w której zgodnie ze swoim przygotowaniem i kompetencjami zwykle orzeka, do innej Izby tego sądu właściwej do rozpoznawania innego rodzaju spraw niż te, którymi sędzia ten dotychczas się zajmował, przepis art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 KPP należy II CSKP 1489/22 interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby sędziemu wyznaczonemu do orzekania celem ochrony jego niezawisłości i niezależności przysługiwał od tej decyzji skuteczny środek prawny do niezawisłego i bezstronnego sądu w postępowaniu spełniającym wymagania wynikające z art. 47 i 48 KPP?

2. oraz w ten sposób, że nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym, ustanowionym uprzednio na mocy ustawy i zapewniającym jednostkom skuteczną ochronę prawną w dziedzinach objętych prawem Unii Europejskiej, sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego (Sąd Najwyższy), w którego kolegiальnym trzyosobowym składzie zasiadają sędziowie, z których dwaj są sędziami, którzy bez swej zgody zostali wyznaczeni do orzekania przez Prezesa kierującego tym Sądem ze swojej macierzystej Izby tego Sądu do Izby tego Sądu właściwej do rozpoznania spraw, nie mając uprzednio możliwości odwołania się od decyzji o wyznaczeniu do bezstronnego i niezawisłego sądu w postępowaniu spełniającym wymagania wynikające z art. 47 i 48 KPP?

Postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2023 r., II CSKP 1489/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%201489-22.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-493/23, *Miasto W. przeciwko M.T., E.T. i A.W.*

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=280496&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=886984>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie II CSKP 1086/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-486/23, S.)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle wykładni przyjętej przez TS w wyroku w sprawie C-487/19 należy interpretować w ten sposób, że wyznaczenie sędziego Sądu Najwyższego do czasowego orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego bez jego zgody narusza zasadę nieusuwalności i niezawisłości sędziów analogicznie do przeniesienia sędziego sądu powszechnego między dwoma wydziałami tego samego sądu, gdy:

- sędzia zostaje wyznaczony do orzekania w sprawach, których materia nie pokrywa się z właściwością rzeczową Izby, do orzekania w której sędzia Sądu Najwyższego został powołany; II CSKP 1086/22
- od decyzji o takim wyznaczeniu sędzia nie ma zapewnionej drogi sądowej spełniającej wymagania określone w pkt 118 wyroku w sprawie C-487/19;
- zarządzenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie oraz zarządzenie Prezesa kierującego pracą ICSN o przydziale konkretnych spraw zostały wydane przez osoby powołane na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym w takich samych okolicznościach, jak w sprawie C-487/19, a w świetle dotychczasowego orzecznictwa postępowania sądowe z udziałem takich osób są nieważne bądź naruszają prawo strony do rzetelnego procesu z art. 6 EKPCz;
- wyznaczenie sędziego do orzekania bez jego zgody na czas określony w innej Izbie Sądu Najwyższego niż ta, w której pełni służbę, przy jednoczesnym pozostawieniu obowiązku orzekania w Izbie macierzystej, nie ma podstawy w prawie krajowym;
- wyznaczenie sędziego do orzekania bez jego zgody na czas określony w innej Izbie Sądu Najwyższego niż ta, w której pełni służbę prowadzi do naruszenia art. 6b dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. U. UE. L. z 2003 r. Nr 299)?

2. Niezależnie od odpowiedzi na pierwsze pytanie, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że nie jestem sądem „ustanowionym ustawą” sąd w składzie ukonstytuowanym w wyniku wydania zarządzenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz zarządzenia Prezesa kierującego pracą Izbą Cywilną Sądu Najwyższego o przydziale konkretnych spraw przez osoby powołane na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym w takich samych okolicznościach, jak w sprawie C-487/19, gdy z dotychczasowego orzecznictwa II CSKP 1086/22 wynika, że postępowania sądowe z udziałem tak powołanych osób są nieważne bądź naruszają prawo strony do rzetelnego procesu z art. 6 EKPCz?

3. W przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie lub udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie, zgodnie z którą tak ustanowiony sąd nie jest sądem „ustanowionym ustawą”, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sędziowie powołani w skład sądu ustanowionego w sposób opisany w pytaniach 1 i 2 mogą odmówić podejmowania czynności w przydzielonej im sprawie, w tym orzekania, uznając za nieistniejące zarządzenia o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz o przydzieleniu konkretnych spraw, czy też mają wydać orzeczenie, pozostawiając w gestii stron decyzję o jego ewentualnym zaskarżeniu z powodu naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy przez sąd spełniający wymagania z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz art. 47 KPP?

Postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2023 r., II CSKP 1086/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%201086-22.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-486/23, S. sp. z o.o. przeciwko V. sp. z o.o.

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=280492&pageIndex=0&doclang=PL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=887877>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie II NSNc 65/23 (sygn. sprawy przed TSUE C-390/23, Rzecznik Finansowy)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującym pytaniem:

Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, sprzeciwia się przepisom prawa krajowego, przewidującym, że sąd ostatejnej instancji (Sąd Najwyższy) rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia (skargę nadzwyczajną) od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego orzeka w składzie obejmującym udział osoby (ławnika Sądu Najwyższego), która:

1. nie jest sędzią Sądu Najwyższego;
2. została powołana do pełnienia swej funkcji:
 - a) bezpośrednio przez władzę ustawodawczą – zwykłą większością głosów,
 - b) na podstawie ogólnych i nieweryfikowalnych kryteriów wyboru,
 - c) w procedurze pozbawionej możliwości sądowej kontroli powołania,
 - d) na okres 4-letniej kadencji;
3. i może zostać przez władzę ustawodawczą odwołana, co również nie podlega kontroli sądowej.

Postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2023 r., II NSNc 65/23

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia/ii%20nsc%2065-23.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-390/23, Rzecznik Finansowy

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=277730&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=888286>

Postanowienie TSUE z dnia 15 maja 2024 r., C- 390/23, Rzecznik Finansowy

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf;jsessionid=E65C250821F8376DEE55483ED39770AB?text=&docid=286362&pageIndex=0&doclang=pl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=7297440>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie II CSKP 1588/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-459/23, E.)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle wykładni przyjętej przez TS w wyroku w sprawie C-487/19 W.Ż. należy interpretować w ten sposób, że wyznaczenie sędziego Sądu Najwyższego do czasowego orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego bez jego zgody narusza zasadę

nieusuwalności i niezawisłości sędziów analogicznie do przeniesienia sędziego sądu powszechnego między dwoma wydziałami tego samego sądu, gdy:

- sędzia zostaje wyznaczony do orzekania w sprawach, których materia nie pokrywa się z właściwością rzeczową Izby, do orzekania w której sędzia Sądu Najwyższego został powołany;

- od decyzji o takim wyznaczeniu sędzia nie ma zapewnionej drogi sądowej spełniającej wymagania określone w pkt 118 wyroku w sprawie C-487/18 W.Ż.;

- zarządzenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie oraz zarządzenie Prezesa kierującego pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego o przydziale konkretnych spraw zostały wydane przez osoby powołane na stanowiska sędziowskiego w Sądzie Najwyższym w takich samych okolicznościach, jak w sprawie C-487/18 W.Ż., a w świetle dotychczasowego orzecznictwa postępowania sądowe z udziałem takich osób są nieważne bądź naruszają prawo strony do rzetelnego procesu z art. 6 EKPCz;

- wyznaczenie sędziego do orzekania bez jego zgody na czas określony w innej Izbie Sądu Najwyższego niż ta, w której pełni służbę, przy jednoczesnym pozostawieniu obowiązku orzekania w Izbie macierzystej, nie ma podstawy w prawie krajowym;

- wyznaczenie sędziego do orzekania bez jego zgody na czas określony w innej Izbie Sądu Najwyższego niż ta, w której pełni służbę prowadzi do naruszenia art. 6b dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. U. UE. L. z 2003 r. Nr 299, s. 9)?

2. Niezależnie od odpowiedzi na pierwsze pytanie, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że nie jest sądem „ustanowionym ustawą” sąd w składzie ukonstytuowanym w wyniku wydania zarządzenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz zarządzenia Prezesa kierującego pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego o przydziale konkretnych spraw przez osoby powołane na stanowiska sędziowskiego w Sądzie Najwyższym w takich samych okolicznościach, jak w sprawie C-487/18 W.Ż., gdy z dotychczasowego orzecznictwa wynika, że postępowania sądowe z udziałem tak powołanych osób są nieważne bądź naruszają prawo strony do rzetelnego procesu z art. 6 EKPCz?

3. W przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie lub udzielenia na drugie pytanie odpowiedzi, zgodnie z którą tak ustanowiony sąd nie jest sądem „ustanowionym ustawą”, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sędziowie powołani w skład sądu ustanowionego w sposób opisany w pytaniach 1 i 2 mogą odmówić podejmowania czynności w przydzielonej im sprawie, w tym orzekania, uznając za nieistniejące zarządzenia o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz o przydzieleniu konkretnych spraw, czy też mają wydać orzeczenie, pozostawiając w gestii stron decyzję o jego ewentualnym zaskarżeniu z powodu naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy przez sąd spełniający wymagania z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz art. 47 KPP?

4. W przypadku udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania, zgodnie z którą sąd pytający jest sądem ustanowionym ustawą w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, czy art. 3 ust. 3 lit. b) w związku z art. 20 oraz art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. 2004/17/WE koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. UE z 2004 r. L 134, s. 1 z późn. zm.) należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo publiczne, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, prowadzące działalność w zakresie sprzedaży hurtowej i detalicznej energii elektrycznej ma obowiązek nabywać w trybie zamówień publicznych gwarancje pochodzenia energii, o których mowa w art. 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 140, str. 16 z późn. zm.)?

5. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie nr 4, czy art. 14 w związku z art. 1 ust. 4 dyrektywy 2004/17, należy interpretować w ten sposób, że w trybie przewidzianym dla zamówień publicznych

zawarta ma być umowa ramowa między takim przedsiębiorstwem a wytwórcą energii z odnawialnych źródeł, gdy szacunkowa (choć nieokreślona w umowie) łączna wartość nabywanych w wykonaniu tej umowy gwarancji pochodzenia energii przekracza próg określony w art. 16 lit. a) tej dyrektywy, natomiast wartość pojedynczych transakcji zawieranych w wykonaniu tej umowy nie przekracza tego progu?

6. W przypadku pozytywnych odpowiedzi na pytania 4 i 5, czy zawarcie umowy z całkowitym pominięciem przepisów o zamówieniach publicznych stanowi przypadek, o którym mowa w art. 2d ust. 1 lit 2 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz. U. UE. L. z 1992 r. Nr 76, str. 14 z późn. zm.), czy też jest to inny przypadek naruszenia unijnego prawa zamówień publicznych, pozwalający na stwierdzenie nieważności umowy poza trybem przewidzianym w prawie krajowym wdrażającym powyższą dyrektywę?

7. W przypadku pozytywnych odpowiedzi na pytania 4-6, czy zasadę ogólną zakazującą nadużywania prawa należy interpretować w ten sposób, że zamawiające przedsiębiorstwo, o którym mowa art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/17, nie może domagać się unieważnienia umowy zawartej przez nie z dostawcą z naruszeniem przepisów krajowych implementujących dyrektywy unijne z zakresu zamówień publicznych, gdy rzeczywistym powodem żądania unieważnienia umowy nie jest respektowanie prawa Unii, lecz spadek opłacalności jej realizacji przez zamawiającego?

Postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2023 r., II CSKP 1588/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%201588-22.pdf>

Postanowienie SN z dnia 26 maja 2023 r., II CSKP 1588/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%201588-22-1.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-459/23, E. S.A. przeciwko W. sp. z o.o. i Bankowi S.A.

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=280483&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=888639>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie II CSKP 501/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-455/23, Garera)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle wykładni przyjętej przez TS w wyroku w sprawie C-487/19 W. Ż. należy interpretować w ten sposób, że wyznaczenie sędziego Sądu Najwyższego do czasowego orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego bez jego zgody narusza zasadę nieusuwalności i niezawisłości sędziów analogicznie do przeniesienia sędziego sądu powszechnego między dwoma wydziałami tego samego sądu, gdy:

- sędzia zostaje wyznaczony do orzekania w sprawach, których materia nie pokrywa się z właściwością rzeczową Izby, do orzekania w której sędzia Sądu Najwyższego został powołany;

- od decyzji o takim wyznaczeniu sędziego nie ma zapewnionej drogi sądowej spełniającej wymagania określone w pkt 118 wyroku w sprawie C-487/18 W.Ż.;

- zarządzenie Pierwszego Prezesa SN o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie oraz zarządzenie Prezesa kierującego pracą ICSN o przydziale konkretnych spraw zostały wydane przez osoby powołane na stanowiska sędziowskiego w Sądzie Najwyższym w takich samych okolicznościach, jak w sprawie C-487/18 W.Ż., a w świetle dotychczasowego orzecznictwa postępowania sądowe z

udziałem takich osób są nieważne bądź naruszają prawo strony do rzetelnego procesu z art. 6 EKPCz;

-wyznaczenie sędziego do orzekania bez jego zgody na czas określony w innej Izbie Sądu Najwyższego niż ta, w której pełni służbę, przy jednoczesnym pozostawieniu obowiązku orzekania w Izbie macierzystej, nie ma podstawy w prawie krajowym;

- wyznaczenie sędziego do orzekania bez jego zgody na czas określony w innej Izbie Sądu Najwyższego niż ta, w której pełni służbę prowadzi do naruszenia art. 6b dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. U. UE. L. z 2003 r. Nr 299)?

2. Niezależnie od odpowiedzi na pierwsze pytanie, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że nie jestem sądem „ustanowionym ustawą” sąd w składzie ukonstytuowanym w wyniku wydania zarządzenia Pierwszego Prezesa SN o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz zarządzenia Prezesa kierującego pracą ICSN o przydziale konkretnych spraw przez osoby powołane na stanowiska sędziowskiego w Sądzie Najwyższym w takich samych okolicznościach, jak w sprawie C-487/18 W.Ż., gdy z dotychczasowego orzecznictwa wynika, że postępowania sądowe z udziałem tak powołanych osób są nieważne bądź naruszają prawo strony do rzetelnego procesu z art. 6 EKPCz?

3. W przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie lub udzielenia na drugie pytanie odpowiedzi, zgodnie z którą tak ustanowiony sąd nie jest sądem „ustanowionym ustawą”, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sędziowie powołani w skład sądu ustanowionego w sposób opisany w pytaniach 1 i 2 mogą odmówić podejmowania czynności w przydzielonej im sprawie, w tym orzekania, uznając za nieistniejące zarządzenia o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz o przydzieleniu konkretnych spraw, czy też mają wydać orzeczenie, pozostawiając w gestii stron decyzję o jego ewentualnym zaskarżeniu z powodu naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy przez sąd spełniający wymagania z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz art. 47 KPP?

Postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2023 r., II CSKP 501/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%20501-22.pdf>

Postanowienie SN z dnia 13 kwietnia 2023 r., II CSKP 501/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%20501-22-1.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-455/23, G.T. przeciwko T. S.A.

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=280494&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=889230>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie II CSKP 496/22 (sygn. sprawy przed TSUE C-422/23, Daka)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy w sytuacji, w której przepis prawa krajowego przewiduje, że sędzia sądu krajowego ostatniej instancji (sędzia Sądu Najwyższego) na mocy dyskrecjonalnej decyzji Prezesa kierującego tym sądem (Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego) może bez swojej zgody zostać wyznaczony do orzekania na określony czas w roku z jednej Izby tego sądu, w której zgodnie ze swoim przygotowaniem i kompetencjami zwykle orzeka, do innej Izby tego sądu właściwej do rozpoznawania innego rodzaju spraw niż te, którymi sędzia ten dotychczas się zajmował, przepis art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby sędziemu wyznaczonemu do orzekania celem ochrony jego niezawisłości i niezależności przysługiwał od tej

decyzji skuteczny środek prawny do niezawisłego i bezstronnego sądu w postępowaniu spełniającym wymagania wynikające z art. 47 i 48 KPP?

2. oraz w ten sposób, że nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym, ustanowionym uprzednio na mocy ustawy i zapewniającym jednostkom skuteczną ochronę prawną w dziedzinach objętych prawem Unii Europejskiej, sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego (Sąd Najwyższy), w którego kolegiальnym trzyposobowym składzie zasiadają sędziowie, z których dwaj są sędziami, którzy bez swej zgody zostali wyznaczeni do orzekania przez Prezesa kierującego tym Sądem ze swojej macierzystej Izby tego Sądu do Izby tego Sądu właściwej do rozpoznania spraw, nie mając uprzednio możliwości odwołania się od decyzji o wyznaczeniu do bezstronnego i niezawisłego sądu w postępowaniu spełniającym wymagania wynikające z art. 47 i 48 KPP?

Postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2023 r., II CSKP 496/22

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/ii%20cskp%20496-22.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-422/23, T.B.

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=280487&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=889649>

Pytanie prejudycjalne SN w sprawie I NB 4/23 (sygn. sprawy przed TSUE C-326/23, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów)

Treść pytania

Sąd Najwyższy postanowił:

na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy art. 19 ust. 1 akapit 2 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że sąd rozpoznający sprawę obowiązany jest pominąć czynność (wniosek) strony, która zmierza do niedopuszczalnego w świetle prawa Unii Europejskiej oraz konstytucji państwa członkowskiego podważenia – niepodlegającego kontroli sądowej w świetle prawa krajowego i prawa unijnego – powołania sędziego, poprzez kwestionowanie zdolności tego sędziego do orzekania, z uwagi na brak związku okoliczności procesu nominacyjnego tego sędziego z okolicznościami rozpoznawanej sprawy oraz z uwagi na brak rzeczywistych podstaw do zakwestionowania jego bezstronności i niezawisłości na podstawie innych okoliczności niż kwestionowana przez stronę prawidłowość procedury nominacyjnej sędziego, w tym zachowania tego sędziego po powołaniu, jego podatności na wpływy ze strony władzy ustawodawczej lub wykonawczej, co w świetle prawa krajowego czyni taką czynność strony równoważną niedopuszczalnej *actio popularis* oraz stanowi jaskrawe i oczywiste nadużycie krajowego prawa procesowego?

2. Czy art. 19 ust. 1 akapit 2 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że efektywnym i wystarczającym mechanizmem spełnienia kryteriów sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu prawa Unii Europejskiej jest przyznanie stronom w prawie krajowym uprawnienia polegającego na możliwości żądania weryfikacji wpływu ogółu okoliczności towarzyszących procedurze nominacyjnej i zachowania sędziego po powołaniu na jego bezstronność i niezawisłość w rozpoznawanej sprawie w ramach tzw. testu bezstronności lub wniosku o wyłączenie sędziego?

Postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., I NB 4/23

<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/i%20nb%204-23.pdf>

Zawiadomienie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej o skierowaniu pytania prejudycjalnego w sprawie C-326/23, C.W. S.A. i in. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=281241&pageIndex=0&doclang=pl&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=6357940>